ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Κοππὲ καὶ ὁ ὑποψήφιος Ἀκαδημαϊκὸς

Μιὰ μέρα, ἡ κυρία κάποιου ἀσήμου Γάλλου συγγραφέως, ποὺ ἐννοοῦσε σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνῃ ἀκαδημαϊκός, πῆγε καὶ παρεκάλεσε τὸν Φρανσουὰ Κοππέ, τὸν ἀθάνατο ποιητὴ τῶν ταπεινῶν, νὰ δώσῃ τὴν ψῆφο του στὸν ἄντρα της.

— Θὰ πεθάνῃ, ξέρετε —τοῦ εἶπε τέλος,— ἂν δὲν γίνει ἀκαδημαϊκός..

— Ἀφοῦ τὰ πράγματα εἶνε τόσο σοβαρά, νὰ τὸν ψηφίσουμε, τῆς ἀποκρίθηκε προθυμότατα ὁ καλοκάγαθος Κοππέ.

Κ' ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσή του. Μὰ πάλι ὁ ὑποψήφιος ἀκαδημαϊκὸς δὲ βγῆκε.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐκλογὴ ἑνὸς νέου μέλους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἡ ἴδια κυρία ξαναπηγαίνει πάλι στὸν Κοππὲ κ' ἐκλιπαρεῖ τὴν ψῆφο του γιὰ τὸν ἄντρα της.

— Θὰ πεθάνῃ, ξέρετε, τοῦ λέει πάλι ὅπως τὴν πρώτη φορά.

— Ἄ ! γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κυρά μου ! Σᾶς ἔδωσα τὴν περασμένη φορά, τὴν ὑπόσχεσή μου πὼς θὰ τὸν ψηφίσω καὶ τὸν ἐψήφισα. Ἐκεῖνος εἶχε πεῖ πὼς ἂν δὲν ἔβγαινε ἀκαδημαϊκός, θὰ πέθαινε... Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ κρατήσει τὴν ὑπόσχεσή του, ὅπως τὴν κράτησα κι' ἐγώ ;

* * *

Ὁ Φὸς καὶ ὁ Ἐστωνιὲ

Καὶ ἕνα ἄλλο ἀνέκδοτο σχετιζόμενο πάλι μὲ τὶς περίφημες προεκλογικὲς βίζιτες τῶν ὑποψηφίων ἀκαδημαϊκῶν :

Ὁ γνωστότατος μυθιστοριογράφος Ἐδουάρδος Ἐστωνιὲ ἀφοῦ πῆγε κι' ἐπεσκέφθηκε ὅλους τοὺς γνωστούς του ἀκαδημαϊκοὺς καὶ ζήτησε τὴν ψῆφο τους, πῆγε τέλος καὶ βρῆκε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ τὸ μεγάλο στρατάρχη Φός — τὸν ὁποῖο οἱ Γάλλοι τιμῆς ἕνεκεν ἔκαναν ἀκαδημαϊκό.

Μὰ ὁ ἔνδοξος στρατάρχης ὄχι μονάχα δὲν εἶχε διαβάσει κανένα μυθιστόρημα τοῦ Ἐστωνιέ, —πρᾶγμα ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ κρίνῃ γιὰ τὴ φιλολογική τους ἀξία,— μὰ ἀγνοοῦσε κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴν ὕπαρξή του. Ὁ λογοτέχνης μας ἀναγκάσθηκε τότε νὰ κάτσῃ νὰ τοῦ ἀπαριθμήσῃ τοὺς τίτλους τῶν μυθιστορημάτων, ἐνῶ ὁ Φὸς τοὺς κατέγραφε σ' ἕνα σημειωματάριο.

Καὶ ὅταν τελείωσε :

— Πολὺ καλά, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐμβριθῶς ὁ μέγας στρατιωτικὸς καὶ κατὰ παρεξήγησιν ἀκαδημαϊκὸς — θὰ λάβω πληροφορίας καὶ θὰ σκεφθῶ ἂν πρέπει νὰ σᾶς ψηφίσω...

βαιοῦσαν ὅτι ὁ Βασιλεὺς σωματικῶς καὶ διανοητικῶς δὲν ἦτο προωρισμένος νὰ ἱδρύσῃ δυναστείαν».

Ἡ βεβαίωσις αὐτὴ τοῦ ἰδιαιτέρου γιατροῦ τοῦ Ὄθωνος ἔγεινε γνωστὴ πρῶτα στὴν Εὐρώπη καὶ ἔπειτα στὰς Ἀθήνας. Ἕνας Ἄγγλος καθηγητής, διαμένων στὰς Ἀθήνας ἔστειλε ἀνταπόκρισι στὴν Ἀγγλικὴ Ἐφημερίδα «Πρωΐα» μὲ τὴν ὁποία ἀνταπόκρισι ἡ θλιβερὴ ἀλήθεια εἶχε διατυπωθεῖ σὲ μυθιστορηματικὴ μορφή. Ἔγραφε δηλαδὴ ὅτι ὁ Ὄθων, προκειμένου νὰ παντρευθῇ ἐζήτησε τὴ γνώμη τῶν δύο γιατρῶν του, καὶ ὁ Βίττμερ εἶπε κατηγορηματικῶς ὅτι «ἡ Θεία Πρόνοια δὲν ἐπεφύλασε διάδοχον εἰς τὸν Βασιλέα» !

Ὁ Ἄγγλος αὐτὸς καθηγητὴς καὶ δημοσιογράφος ὠνομάζετο Πέρκλετ.

Τν σκάνδαλο ἔκανε τρομερὸ θόρυβο σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη. Ὁ ἰατρὸς Βίττμερ ἀνεκλήθη ἀμέσως στὴ Βαυαρία ὅπου καὶ πέθανε ἐγκαταλελειμμένος καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς Ἄρμανσπεργ ἐπαύθη. Ἔπῆρε τὴν κόρη του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Στὰς 2 Φεβρουαρίου 1837 κατέπλευσε στὸν Πειραιᾶ ἡ ἀγγλικὴ Φρεγάδα «Πότλανδ» φέρουσα τὸν Ὄθωνα καὶ τὴν Ἀμαλία. Ὁ λαὸς τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς προτευούσης ἔκανε θερμοτάτη ὑποδοχὴ στοὺς νεονύμφους. Μπροστὰ στὴν ὁμορφιὰ τῆς Βασιλίσσης του τὰ ἐλησμόνησε ὅλα. «Ποία θεία καλλονή ! γράφει ἕνας δημοσιογράφος τῆς ἐποχῆς. Ἀληθὲς ῥόδον ! Ἡ λατρευτή μας Ἄνασσα εἶνε λεπτῆς ξανθῆς μορφῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοί της λάμπουν ἐξαισίως».

Καὶ ὁ ἐπίλογος τοῦ γάμου αὐτοῦ :

Ἡ Ἀμαλία ἀπέθανε στὰς 8 Μαΐου 1875. Μετὰ τὸν θάνατόν της ἡ αὐλὴ τοῦ Ὀλδεμπουργ ἐνήργησε νεκροψίαν. Λέγεται λοιπὸν ὅτι ἡ δυστυχισμένη ἐξόριστη Βασίλισσα κατέβαινε στὸν τάφο ἀγνή, ὅπως ἦταν ὅταν ἦρθε στὸν κόσμο.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΠΕΙΡΑΝΘΟΥ

Ο ΣΤΕΦΑΝΗΣ

— Ὦ μουρὲ μουρὲ βοσκέ,
ποῦ τὰ πᾶς τὰ πρόβατα ;
— Κάτω στὰ λακώματα
τρῶν ἐλῆες καὶ χώματα.
Ἀός μου τὴ μητέρα σου
καὶ τὴ θυατέρα σου
κι' ἀ τοῦ κάμω τίποτα,
κόψε τὸ κεφάλι μου
ρῖξέ το στὴ θάλασσα
νὰ τὸ φᾶν τὰ κύματα
καὶ τὰ θαλασσίματα.
Νὰ περάσῃ κι' ὁ πασᾶς
μὲ τὰ δώδεκα κουμπιά
νὰ ρωτήξῃ καὶ νὰ πῇ :
« Τίνος εἶν' ἡ κεφαλή ;
« τοῦ λολοῦ τοῦ Στεφανῆ
ποὺ ῥρίζει στὰ σοκάκια
καὶ φιλεῖ τὰ κοριτσάκια. »

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΡΦΑΝΟΥΛΑΣ

Ἐκει στὸ πίσω τὸ βουνὸ
στὸ παρεκεῖ λαγκάδι
Ἐκεῖ ἀπὸ πίσω γίνεται
μιᾶς ἀρφανούλας γάμος.
Μιᾶς ἀρφανῆς πεντάρφανης
χωρὶς μάνα καὶ κύρη
σᾶν τὸ καράβι στὸ γιαλὸ
χωρὶς καραβοκυρή.

Ο ΜΙΚΡΟΚΥΡΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ὁ Γιαννακῆς κι' ὁ Κωστατῆς
κι' ὁ μικροκυργιαννάκης
τὸ Μάη ἀμπέλι φύτευε
τὸ Μάη γυναῖκα πῆρε
τὸ Μάη τοῦρθε μήνυμα
νὰ πάῃ στὸ σιφέρι,
καὶ ἡ καλή ἡ καλήν του πρόβαλε
ἀπὸ τὸ παρεθῦρι.
— Μὰ οὐ μισεύῃς Γιαννάκη
καὶ μένα ποῦ μ' ἀφίνεις ;
— Πρῶτο σ' ἀφίνω εἰς τὸ Θεὸ
καὶ ὕστερα στοὺς ἅγιους,
τὸ τρίτο τὸ καλύτερο
εἰς τὴ γλυκειά μου μάνα.

Κι' ἀκόμα δὲν ἐδιάβηκε
τρία μίλια ἀπὸ τὴ χώρα
τρὰ προβατάκιαν τς' ἤδωκε
τὴ σκύλα γκαστρωμένη
καὶ στὸ βουνὸ τὴν ἤπεψε
νὰ πάῃ νὰ τὰ βλέπῃ.
Καὶ θελ' ὁ θιὸς κι' ἡ μοῖραντζη
τὸ δοῖιοριζικόντζη,
τ' ἀρνὶν ἀρνάκιν ἤκαμε
κι' ἡ προβατίνα τριάντα
κι' ἐγέννησε κι' ἡ σκύλιαν τζη
κι' ἤκανε τριὰ λιοντάρια.
Τὸνά βλεπε τὰ πρόβατα
καὶ τἄλλο τὸ μιτᾶτο
τὸ τρίτο τὸ καλύτερο
ἤβλεπε τὴν κοπέλλα.
Τὰ σκολαρίκιαν τζη ἤβαλε
κουδούνια τῶ προβάτω
καὶ τὰ δαχτυλιδάκιαν τζη
μανίκια τῶ σκυλιῶν τζη.
Ἐκεῖ ντυχε κι' ὁ Γιαννακῆς
στὸ κάμπο καβαλλάρης.
— Πές μου νὰ ζήσῃς κὴρ βοσκὲ
τίνος εἶν τὸ κοπάδι
τίνος εἶνε τὰ πρόβατα
τ' ἀργυρομανικάτα
καὶ τίνος εἶνε τὰ σκυλιὰ
τ' ἀργυροκουδουνάτα
καὶ τίνος εἶνε ὁ βοσκὸς
ὁ γατανοφρυδᾶτος ;
— Ἄς εἶνε τ' ἀστραποβροντῆς
καὶ τῆς ἀνεμοζάλης
— Ὄχι νὰ ζήσῃς, κὺρ βοσκὲ
πὲς μ' ὅλη τὴν ἀλήθεια.
— Τοῦ Γιαννακῆ εἶν' τὰ πρόβατα
τ' ἀργυροκουδουνάτα,
τοῦ Γιαννακῆ 'νε τὰ σκυλιὰ
τ' ἀργυρομανικάτα
τοῦ Γιαννακῆ 'νε κι' ὁ βοσκὸς
ὁ γατανοφρυδᾶτος.

Τὸ μαῦρον του γονάτισε
κι' ἀμπρός του τὴν ἐπέρνει
δόκει φτερνιὰ τοῦ μαύρουν του
τοῦ μάνναις του προφταίνει.
— Ὥρα καλή σου, μάννα μου,
ἂν εἶν ἐπὰ ἡ καλή μου.
— Κάτσε νὰ φᾷς, κάτσε νὰ πιῇς
στὰ κιούταβλα ἡ καλή σου.
— Κι' ἀμ' ἃ στὴ φέρω μάννα μου
κι' ἀμ' ἃ στὴ φανερώσω ;
— Ἄ μοῦ τὴ φέρῃς, μάννα μοῦ,
κι' ἃ μοῦ τὴ φανερώσῃς
στ' ἀγριαίδου τὴν οὐρὰ
δέσε τὴν κεφαλή μου.

Συλλογὴ **Ἀντ Φ. Κατσουροῦ**

*

ΕΝΑΣ ΠΥΡΓΟΣ 1000 ΜΕΤΡΩΝ !

Ὅστε ὁ περίφημος πύργος τοῦ Ἄϊφελ χάνει πιὰ τὰ πρωτεῖα του. Ὁ ἀμερικανικὸς τύπος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κατ' αὐτὰς κτίζεται στὴ Νέα Ὑόρκη ἕνας πελώριος πύργος τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος θὰ εἶνε περὶ τὰ 1000 μέτρα. Στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου αὐτοῦ θὰ τοποθετηθῇ πελώριος φάρος, ἀπὸ ἀσετυλίνη, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχει ἔνταση 200.000 κεριῶν.